

Hồi 12

Đại Chiến Bạch Thố Hồ

Lúc ấy đã là canh tư, trên bờ sông Dương Tử có năm người đứng xếp hàng ngang, mình mặc áo da vầy cá đen nhánh, đầu đội bao da màu trắng, tay họ cầm khí giới khác nhau, có kiếm, thương, côn, bạt và roi. Chỗ cách họ chừng hai trượng đang có một người cao chừng chín thước, râu quai nón, mắt to và tròn, mồm rộng và đỏ như máu, trông rất hung ác, mình mặc quần áo rất kỳ lạ, không giống đạo sĩ và cũng không giống hòa thượng, tựa như phục trang của những kẻ man rợ, đứng sừng sững ra ở đó. Dưới chân y đang có một đại hán mặc áo trắng nằm ngang, đầu bọc vải trắng, chỉ lộ có hai con mắt thoi, mồm thì rên rĩ hoài, hình như bị thương khá nặng vậy.

Năm người mặc áo da vầy cá đồng thanh quát lớn:

- Thuyền chủ đã dặn bảo đêm nay thế nào cũng phải mời Miêu Cương độc quái Độc Tý Phi Ma người trong nhóm võ lâm tam quái xuống Tử Vong thuyền.

Độc Tý Phi Ma ngừng mặt lên trời cả cười, tiếng cười của y kêu như tiếng chuông rất khó nghe, làm đình tai mấy người đứng ở trước mặt y. Cười xong, y liền trả lời:

- Mấy tên yêu ma tiểu xú của Tử Vong thuyền này mà cũng đòi thách thức với Độc Quái ta. Mau gọi thuyền chủ của các người ra chịu chết đi.

Người mặc áo da vầy cá cầm kiếm cất giọng lạnh lùng đáp:

- Thuyền chủ đã đi Bạch Thố Hồ, năm anh em chúng ta được lệnh ở đây mời khách.

- Các người là người thế nào trên Tử Vong thuyền ?

- Chúng tôi chỉ dưới quyền có hai người thoi.

- Các người có tài ba gì ?

- Dư sức giết chết Miêu Cương Độc Quái.

Độc Tý Phi Ma cười khẩy một tiếng, mặt liền biến sắc. Phương Sách ẩn núp ở sau một tảng đá cạnh đó đang kinh ngạc liền nghĩ bụng:

“Y là Độc Tý Phi Ma, người trong nhóm tam quái, nhưng y lại không phải là một tay. Trong tay y lại không có khí giới, thử xem y ra tay như thế nào ?”

Ngân Hạnh đứng cạnh chàng khẽ nói:

- Hiền đệ, năm người mặc áo da vầy cá đó là Ngũ Hồ. Địa vị của họ chỉ kém có Tử Vong thuyền chủ thôi. Xem như vậy, sắp có trận đại chiến đến nơi ...

Nàng chưa nói dứt, Phương Sách đã nghe thấy có tiếng kêu “lách cách” và đã thấy mp bẻ gãy cánh tay trái của mình, rồi cầm cánh tay múa tít và lớn bước tiến lên quát bảo bọn người kia tiếp:

- Lão phu hãy càn quét năm tên oan hồn này trước rồi sẽ đi Hồ Bạch Thổ kiếm Tử Vong thuyền chủ thanh toán sau.

Y vừa nói xong, lại có tiếng kêu “lách cách”, cánh tay trái của y vừa bẻ gãy đó đã bỗng dài chừng sáu thước, năm ngón tay lia ra, đầu những ngón tay có ánh sáng xanh bóng nhoáng. Y thuận tay múa cánh tay ấy một vòng, rồi nhằm đầu người cầm kiếm tấn công luôn.

Lúc này Phương Sách mới vỡ lẽ Độc Tý Phi Ma quả nhiên chỉ có một cánh tay thực, mà cánh tay gãy của y lại là một môn khí giới lâm trận. Bẻ cánh tay ấy để sử dụng làm khí giới đối địch như thế này thì thật là đặc biệt vô cùng. Tâm Tâm đại sư nói không sai, võ công của Độc Tý Phi Ma này không những kém Tử Vong thuyền chủ rất xa, mà còn thua cả bọn Ngũ Hồ này nữa. Nhưng Ngũ Hồ hình như e dè không dám ra tay tấn công thực sự, mà chỉ dùng cách Xa luân chiến để quây quần Độc Tý Phi Ma thôi.

Sau tảng đá phía bên kia cũng có ba người đang ẩn núp. Ba người đó là Tâm Tâm đại sư, Áo Không đạo giả và Giang Tĩnh Thực. Tâm Tâm đại sư liền hỏi Áo Không đạo giả:

- Sao đạo trưởng lại biết Độc Tý Phi Ma sẽ đi hồ Bạch Thổ để đấu với Tử Vong thuyền chủ ?

Áo Không đạo giả chỉ vào đại hán áo trắng nằm ở dưới đất và đáp:

- Y với Độc Tý Phi Ma đi đường nói chuyện với nhau những gì, bản đạo đều nghe thấy hết.

- Lam Bào quái tử thế nào cũng đi Bạch Thổ Hồ, Tam Ma hỗn chiến với nhau thật là một tấn tuồng rất đẹp mắt.

- Lúc ấy sẽ là lúc dứt khoát ân cừu của phái Côn Luân chúng tôi.

Tĩnh Thực vội bảo nhị Lão rằng:

- Hai vị mau xem kìa, Độc Tý Phi Ma vừa thả một làn khói xanh màu lá cây.

Quả nhiên cánh tay gãy của Độc Tý Phi Ma làm bằng thứ đồng lạnh nghìn năm, bên trong có giấu mười tám thứ ám khí. Vì vậy người trong giang hồ, hễ trông thấy chiếc tay cụt này của y là phải hoảng sợ đến hồn siêu phách lạc ngay, và ai nấy phải

quay đầu ù té chạy tức thì. Vì thế y mới được người ta gọi là Phi ma chứ không phải là y sở trường về môn phi hành, mà là do câu “Thấy bóng phải cao chạy xa bay ngay” mà nên.

Ngũ Hồ của Tử Vong thuyền tuy có võ công rất cao siêu, nhưng không ai dám đấu sấp lá cà với Độc Tý Phi Ma. Vì vậy mà trận đấu mãi mãi vẫn chưa phân thắng bại. Độc Tý Phi Ma nóng lòng sốt ruột, liền thét lên một tiếng, bắm chốt cánh tay gãy một cái, bên trong có một làn sương mù phun ra tức thì.

Ngũ Hồ nghe thấy cánh tay gãy của đối phương có tiếng kêu rất khê, cả năm đã vội nhảy lui về phía sau hơn ba tượng. Không đợi chờ làn sương mù độc của đối phương dồn tới, chúng đã chạy cả xuống giữa sông luôn.

Độc Tý Phi Ma thét lớn một tiếng, phi thân đuổi theo ngay.

Lúc ấy đại hán áo trắng nằm ở trên mặt đất bỗng cất tiếng kêu rên rất quái dị. Ngân Hạnh thấy thế ngạc nhiên vô cùng. Nàng cau mày lại, suy nghĩ giây lát, liền hiểu ý ngay rồi khê nói với Phương Sách rằng:

- Hiền đệ, ngu tử đi ra đằng này một lát sẽ quay lại.

Nói xong, nàng quay người đi luôn, chỉ thoáng cái đã đi mất dạng liền.

Phía bên kia, nhị Lão với Tĩnh Thục đang ẩn núp, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng động khác lạ, cả ba vội quay lại nhìn đã thấy một điểm sao bạc phi tới. Ảo Không đạo giả giơ tay lên chộp, và giở tay ra xem mới hay đó là chiếc phi tiêu hình cái thuyền, trên cột buồm có cột một tờ giấy viết như sau:

“Ngày trăng tròn và khi trăng lên tới đỉnh đầu, Tử Vong thuyền ở Bạch Thố Hồ bắt sống Tam Lão.”

Lúc ấy trăng đang khuyết, sáu bảy ngày nữa trăng mới tròn. Nhị Lão đọc tờ giấy ấy xong đều ngẩn người ra, rồi vội nhìn về phía phi tiêu vừa bay tới đã trông thấy một cái bóng trắng rất mảnh khảnh, nhị lão biết ngay đó là kiệt tác của Ngân Hạnh, nhưng nhị lão chỉ cười khẩy thôi chứ không đuổi theo.

Ảo Không đạo giả liền nói:

- Tử Vong thuyền chủ rất đa mưu lắm kế, chúng ta phải đi Bạch Thố Hồ ngay thì hơn.

Tâm Tâm đại sư biết lúc này Phương Sách đang chấp mê, nhất thời không sao giác ngộ được, dù mình có khuyên giải như thế nào cũng vô ích thôi, đành phải chờ thời cơ khác hãy định liệu sau vậy. Nên ông ta vội đáp:

- Chúng ta Thiếu Lâm, Côn Luân, Võ Đang ba phái phải đoàn kết với bọn Bạch Long giáo bốn phái mới được. Cổ nhân đã dạy, môi hở thì răng lạnh. Đạo trưởng quyết định như vậy rất phải.

Nhị lão với Tĩnh Thục vội đi hô Bạch Thổ ngay.

Lúc ấy, Ngũ Hồ đã lặn xuống dưới nước rồi, hình như Độc Tý Phi Ma không biết bơi lội, nên chỉ thấy y cứ quanh quẩn chỉ chỗ xông thoi chứ không làm gì nổi bọn Ngũ Hồ.

Đại hán mặc áo trắng bỗng hét lớn một tiếng, mồm lại kêu rên hoài, hình như y đang đau đớn quá chịu đựng không nổi vậy.

Phương Sách không sao nhận được, vội chạy ra ẵm đại hán ấy lên, chàng thấy tên ấy dùng vải trắng bao bọc cả đầu lẫn mặt, nên không biết y là ai ? Chàng liền hỏi:

- Bạn bị thương nặng lắm phải không ?

Hình như đại hán ấy không nói được, nên chỉ thấy y lắc đầu thôi. Phương Sách đang thắc mắc đã nghe thấy phía sau có tiếng người quát lớn và có luồng kinh lực lấn át tới và còn có tiếng người quát hỏi:

- Ai dám đả thương bạn già của ta thế ?

Phương Sách biết người vừa tấn công vừa lên tiếng hỏi mình là Độc Tý Phi Ma rồi, chàng vội lướt sang bên mấy bước để tránh né, và cũng biết đối phương hiểu lầm hảo ý của mình, liền đáp:

- Không phải tại hạ đả thương ...

Độc Tý Phi Ma sầm nét mặt lại, ngấm nhìn Phương Sách một hồi rồi hỏi tiếp:

- Tiểu tử, người thực không biết trời cao đất rộng gì cả. Vậy người đã nghe ai nói tới cái tên Độc Quái chưa ? Bốn quái hành sự không thích ai xen tay vào hết, người có biết điều ấy không ?

Phương Sách bực mình vô cùng, liền nghĩ bụng:

- Sao trên thiên hạ này lại có hạng người vô lý đến như vậy được ?”

Nghĩ như thế, chàng cũng sầm nét mặt như đối phương và đáp:

- Phương mỗ mới bước chân vào giang hồ, nên chưa nghe thấy ai nói tới đại danh của Độc Quái ...

Chàng chưa nói dứt, Độc Tý Phi Ma đã nổi giận quát hỏi tiếp:

- Tiểu tử này muốn chết chắc ? Người là môn hạ của ai mà lại có mắt không người như thế ?

- Không phải Phương mỗ có mắt không người, mà chỉ tại mỗ không bao giờ để ý tới những quân tà ma ngoại đạo đấy thôi.

Độc Quái càng tức giận thêm:

- Tiểu tử chưa sạch hơi sữa này dám ở trước mặt Độc Quái ăn nói vô lễ như vậy kể cũng táo gan thực ? Người có tài ba gì không ? Có dám chống đỡ mười thế Đồng Ty Thiên La chưởng của lão phu không ?

- Phương mỗ vui lòng tiếp một trăm thế của người.

- Người rút kiếm ra đi !

- Phương mỗ tay không tiếp chiến với người.

Độc Tý Phi Ma có vẻ kinh ngạc, trợn tròn xoe đôi mắt:

- Người không rút kiếm ra đấu, lão phu không thèm ra tay đâu.

Phương Sách sực nghĩ tới pho Phi Vân Kiếm pháp của sư phụ đã truyền thụ chưa hề sử dụng tới bao giờ, chàng liền nghĩ bụng:

“Sao ta không giữ pho kiếm pháp ấy ra để thí nghiệm, xem có lợi hại hơn những pho kiếm pháp khác không ?”

Nghĩ đoạn chàng vội rút thanh bảo kiếm đến coong một cái, ánh sáng lóe mắt tức thì.

Độc Tý Phi Ma quát lớn:

- Trúng !

Sau một tiếng kêu “lách cách” cánh tay sắt của y đang ba thước bỗng dài thành sáu thước và chĩa năm ngón tay ra nhằm ngực của Phương Sách chộp luôn.

Không hãi sợ gì hết, Phương Sách múa kiếm như gió cuốn, người như một con rồng đang bay lượn, khẽ xoay người đã tránh được thế chộp ấy, trong khi tránh né, chàng vẫn không quên lễ phép của giang hồ, vẫn giữ đủ phong độ của một đại môn phái.

Độc Tý Phi Ma thấy thế kinh hãi thềm, y mới đấu có một thế cũng đủ biết thiếu niên này không phải là người tầm thường. Y vội múa tít cánh tay đồng, giữ luôn bốn mươi tám đường Thiên Ma Chưởng ra tấn công, nhưng y không sử dụng hơi độc.

Phương Sách cũng biết trong cánh tay đồng của y hơi độc rất lợi hại, chàng liền giữ Phi Thuyết Kiếm Pháp ra để đề phòng. Quả nhiên trong bốn gối chỉ thấy ánh sáng kiếm lấp lóe, tựa như chung quanh quanh đó bị gió tuyết bao phủ vậy.

Độc Tý Phi Ma chỉ cảm thấy bốn mặt tám phương như bị kiếm quang bao chặt, như vậy y chống đỡ sao nổi, nên vội quát tiếp:

- Hãy ngừng tay lại !

Phương Sách vội thâu kiếm đứng yên, Độc Tý Phi Ma đã hết vẻ kiêu ngạo, nhưng giọng nói vẫn ngông cuồng:

- Vì phải vội đi hồ Bạch Thố để lấy tính mạng của Tử Vong thuyền chủ, tạm thời lão phu tha chết cho người. Người có gan thì đến hồ Bạch Thố xem lão phu giết Tử Vong thuyền chủ, rồi lão phu sẽ lấy tính mạng của người luôn tại đó.

Phương Sách cười khẩy đáp:

- Chỉ sợ người khó mà thoát khỏi nơi đây thôi.

- Thằng nhỏ kia đừng có ngông cuồng như thế, vì có cường địch đang đợi chờ, trước khi chưa gặp Tử Vong thuyền chủ, không bao giờ ta lại kịp gỡ tài ba ra đối phó với người. Nói thực cho người biết, bốn quái chỉ gỡ một kế nhỏ ra là tính mạng của người không sao thoát khỏi bàn tay của bốn quái được. Người không dám tới Bạch Thố Hồ, có phải không đủ can đảm đi đến chỗ đông đảo và có trận đấu lớn phải không ?

- Được, ta thử xem người đi Bạch Thố Hồ làm được trò quái quỷ gì ?

Độc Tý Phi Ma bỗng lớn tiếng cười ha hả rồi cấp đại hán áo trắng lên ung dung đi luôn.

Độc Quái vừa đi khỏi, Ngân Hạnh đã ở trong bóng tối thủng thẳng bước ra và hỏi:

- Tại sao hiền đệ lại buông tha cho quái vật ấy đi như thế ?

Phương Sách ngạc nhiên vội hỏi lại:

- Sao chị đi lâu như thế ? ... Thôi để cho quái vật ấy sống thêm vài ngày nữa cũng không sao.

- Hiền đệ không sợ y giết hại thuyền chủ hay sao ?

- Tài ba của y hèn kém như thế, chưa chắc đã địch nổi mười thế kiếm của đệ. Võ công và cơ trí của cha vô địch thiên hạ như vậy, khi nào cha lại bị y đả thương được ?

Ngân Hạnh thấy chàng nói như thế có vẻ hài lòng, gật đầu mấy cái và nói tiếp:

- Lời nói của hiền đệ rất phải, phen này tấn kịch ở Bạch Thố Hồ thế nào cũng vui lắm, chúng ta mau đi tới đó xem đi.

Nói xong chàng kéo tay Phương Sách đi luôn.

Mặt trăng ngày càng tròn dần, sau cùng đã hoàn toàn tròn hẵn và cũng đến ngày rằm rồi. Phương Sách với Ngân Hạnh ngày nghỉ đêm đi, hôm đó cũng vừa đi tới Bạch Thố Hồ.

Cái hồ lớn trông xa xa như một con thỏ trắng thực lớn, đang nằm yên ở giữa ánh sáng trắng, nước sông cuộn cuộn chảy vào lại chảy đi, nước hồ xanh biếc, những đợt

sóng lóng lánh, thuyền to thuyền nhỏ đông như kiến cỏ, trên bờ sông cứ ba bước là có một trạm canh, năm bước một lầu gác, người của Bạch Long giáo đều mặt kính phục võ trang, vẻ mặt nghiêm nghị nên ai trông thấy cũng biết ngay nơi đây sắp có mưa bão chứ không sai.

Thám tử của Bạch Long giáo đã sớm về phi báo trước nên trước cửa một trang viện lớn ở trên bờ hồ, người ta đã thấy Tu La Tôn Giả, giáo chủ của Bạch Long giáo đã ra nghênh đón, bốn tên đường chủ với tám tên hương chủ của Bạch Long giáo cũng phòng vệ rất nghiêm, đề phòng cẩn mật. Lúc ấy, tất cả mọi người thấy Phương Sách đi tới lại tưởng là Tử Vong thuyền chủ đã tới, nhưng khi người của Bạch Long giáo nhìn kỹ mới hay người đó là con của Tử Vong thuyền chủ và đang đi cùng với một thanh niên tuyệt sắc nữa, nên ai nấy rất kinh ngạc.

Vì lễ phép giang hồ bắt buộc, Bạch Long giáo chủ Tu La Tôn Giả đều phải chấp tay chào Phương Sách nhưng bốn đường chủ với bốn người hương chủ đã biết Phương Sách đã ra tay đánh nhau với bảy đại môn phái rồi, nên tên nào tên nấy đều giận dữ quát mắt lên nhìn chàng ta. Đủ thấy chúng uất hận và tức giận chàng đến mức độ nào.

Phương Sách làm như không trông thấy gì hết, cứ lớn bước tiến thẳng vào trong trang. Vì phen này chàng tới đây là gây thù gây oán với bảy đại môn phái, nên chàng vừa đi vừa ngấm ngầm để ý trang viện, chàng thấy trên tự nghĩa sảnh đèn thấp sáng như ban ngày, hàng bốn năm trăm anh hùng hảo hán của thủy lục hai đạo đang chén tạc chén thù với nhau. Chúng vừa thấy Phương Sách với một thiếu nữ xinh đẹp vào tới nơi, chúng đều ngạc nhiên vô cùng, nhưng sau thấy hai người đều ít tuổi và đẹp tuyệt trần nên ai cũng phải tắc lưỡi khen ngợi, tiếp theo đó chúng lại giận dữ quát tháo những tên đã nhận ra được mặt của Phương Sách đã lần lượt đứng dậy định xông lại tấn công chàng luôn.

Tu La tôn Giả vỗ tay liền ba cái, quần hùng mới chịu nguôi cơn giận và quay trở về chỗ ngồi như trước.

Những vị chủ tịch ngồi ở ba mâm bày trong chính giữa sảnh là: Võ lâm tam lão với Độc Tý Phi Ma đang uống rượu với nhau. Tâm Tâm đại sư vừa trông thấy Phương Sách đã vội đứng dậy mời ngay, còn hai ông già kia thì chỉ lờm chàng một cách rất khinh miệt, riêng có Độc Tý Phi Ma là không nhìn chàng và tên đại hán ngồi tựa cạnh y thỉnh thoảng lại kêu rên một hai tiếng.

Phương Sách đưa mắt liếc nhìn mọi người một vòng, cố nén lửa giận xuống, dặt nàng Ngân Hạnh Phi Yến ung dung đi tới bàn chủ tọa ngồi xuống.

Rượu qua ba tuần, Bạch Long giáo chủ không sao nhịn được nữa, liếc nhìn Phương Sách hỏi:

- Thiếu hiệp, lệnh tôn Tử Vong thuyền chủ bao giờ mới tới ?

Phương Sách cũng không biết bao giờ Tử Vong thuyền chủ mới có thể tới được, liền đưa mắt nhìn Ngân Hạnh Phi Yến có ý hỏi nàng, nhưng Ngân Hạnh Phi Yến lại giả bộ như không nghe thấy.

La Liên A Tôn là người rất nóng tính, thấy hai người như vậy động lòng hoài nghi luôn, liền giận dữ quát hỏi:

- Có phải người muốn chết thay cha người phải không ?

Phương Sách hơi tức giận, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn La Liên một cái rồi thủng thẳng đáp:

- Phải, trước khi Tử Vong thuyền chủ chưa tới, Phương mỗ vui lòng thay mặt cha tiếp tay với bất cứ một vị nào.

Tiếng nói của chàng kêu như tiếng chuông làm cho mọi người đều phải giật mình kinh hãi, không khí đột nhiên gây căng thẳng, các đệ tử của các môn phái như: Võ Đang, Thiếu Lâm, Côn Luân và Bạch Long giáo đều tức giận khôn tả, còn những khách ngồi ở bên phía Đông đều là hào kiệt của giang hồ, thấy Phương Sách chính khí lẫm lẫm như vậy, thái độ lại rất oai nghiêm, ai ai cũng phải phục thềm.

La Liên A Tôn tức giận đến sầm nét mặt lại, quát hỏi tiếp:

- Nghiệt tử này ngông cuồng lắm, người có tài ba gì dám coi thường thiên hạ quần hùng như thế ?

Nói xong, y liền xông lại chỗ cạnh Phương Sách.

Phương Sách vội đứng dậy ra khỏi chỗ ngồi, quần hùng cũng vội đứng dậy theo, mấy trăm đôi mắt đều nhìn vào cả người của Phương Sách để xem chàng có tài ba gì mà dám chống đỡ La Liên A Tôn, một người trong nhóm Tam Lão, nội ngoại công đều luyện tới mức thượng thừa rồi.

Lúc ấy, Độc Tý Phi Ma bỗng đứng dậy ngăn cản La Liên A Tôn vừa cười vừa nói:

- Một thằng nhỏ như thế này thì có nghĩa lý gì đâu mà huynh phải như vậy. Chờ lát nữa cha y tới, đánh té được tên già thì tên trẻ thoát thân sao nổi ?

Nói xong y thuận tay cầm hũ rượu ở trên bàn, rót đầy một chén rượu đưa cho La Liên A Tôn và nói tiếp:

- Nào, chúng ta hãy cạn với nhau ba ly trước. Có lẽ Tử Vong thuyền chủ sắp tới rồi !

Nói xong y tự uống luôn chén rượu đó. Chờ La Liên A Tôn uống xong chén thứ nhất, y lại rót luôn chén thứ nhì cho La Liên A Tôn, chỉ trong nháy mắt mỗi người đã uống cạn luôn ba chén.

Độc Tý Phi Ma mời hết Tam Lão, lại mời đến Bạch Long giáo chủ uống, mời xong đây đấy y mới ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng hoài.

Y vừa cười vừa nói:

- Mặt trăng đã mọc trên đỉnh đầu rồi, Tử Vong thuyền chủ là người rất trọng chữ “tín”. Lúc này đáng lẽ y phải có mặt tại đây rồi mới đúng.

Bạch Long giáo chủ vẫn hồi hộp từ nãy tới giờ, nghe thấy Độc Tý Phi Ma nói như thế, vội ngừng đầu lên nhìn trời, quả thấy mặt trăng đã lên tới đúng đỉnh đầu rồi, y lại càng gâp cấn thêm, vội dặn bảo một tên hương chủ ra bên ngoài xem sao ?

Một lát sau tên hương chủ vào thưa rằng:

- Thưa giáo chủ, trên sông Dương Tử vẫn yên lặng như tờ, không thấy tung tích của Tử Vong thuyền đâu hết.

Mọi người nghe thấy tên hương chủ nói như thế thắc mắc vô cùng, ai nấy đều nghĩ bụng:

- Xưa nay Tử Vong thuyền chủ không bao giờ thất ước với ai cả, chả lẽ bên trong lại có mưu mô gì chăng ?

Bạch Long giáo chủ, Tu La Tôn Giả cũng thắc mắc vô cùng vội hỏi Võ Lâm Tam Lão rằng:

- Chả lẽ Tử Vong thuyền chủ đã biết địch không nổi chúng ta, cho nên y mới sai hện không dám tới nữa ?

Tam Lão chưa kịp trả lời, thì Độc Tý Phi Ma lại chợt thất thanh cười the thé và đỡ lời:

- Ai bảo Tử Vong thuyền chủ thất ước, y tới đã lâu rồi !

Mọi người cả kinh, tưởng y đã trông thấy gì vội hỏi:

- Thuyền Tử Vong hiện đậu ở đâu ?

- Không những Thuyền Tử Vong đã tới mà những người ở trên thuyền cũng đã tới hết.

- Chúng ở đâu ?

- Ở ngay giữa đám chúng ta đây.

Mọi người nghe nói đều giật mình toát mồ hôi lạnh ra, Bạch Long giáo chủ đã run giọng hỏi:

- Bạn đã trông thấy họ tới ư ?

- Đang ở giữa đám chúng ta đây !

Độc Tý Phi Ma lại nhấn mạnh một câu như thế.

- Ai đâu ?

Mấy trăm quần hùng đều ngơ ngác nhìn nhau, người này ngờ người nọ, người nọ nghi ngờ người kia là người của Tử Vong thuyền và Tử Vong thuyền chủ một hỗn thế ma vương !

Nhất thời trong đại sảnh náo động vô cùng, Bạch Long giáo chủ, Võ Lâm Tam Lão đều vội đưa mắt nhìn từng người một đang có mặt ở trong đại sảnh. Độc Tý Phi Ma đột nhiên vỗ tay cười giọng quái dị nói tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ đã nói, đêm nay thế nào cũng bắt sống Tam Lão !

Tam Lão bỗng quay đầu lại đáp:

- Chưa chắc đã dễ như thế đâu !

- Nhất định bắt sống chứ không sai.

Tam Lão bỗng cả giận trừng mắt lên hỏi tiếp:

- Bạn dám quả quyết như vậy hay sao ?

- Lão phu dám quả quyết y sẽ bắt sống được Tam Lão, quét sạch Bạch Long giáo ! Mời Bạch Long giáo chủ, bốn vị hương chủ và tám vị đường chủ cùng xuống cả Tử Vong thuyền đi.

Bạch Long giáo chủ với các hương chủ và đường chủ cùng biến sắc mặt đồng thanh hỏi:

- Có phải bạn đến đây là đại diện cho Tử Vong thuyền chủ để nói chuyện với chúng tôi đấy không ?

Độc Tý Phi Ma liền ngừng mặt lên trời cả cười một tràng dài rồi đáp:

- Bồn quái không những dám thay mặt Tử Vong thuyền chủ để tiếp chuyện với quý vị mà còn ra tay đấu với quý vị nữa là khác.

Bạch Long giáo chủ, Võ Lâm Tam lão và các môn hạ đệ tử của Võ Đang, Thiếu Lâm, Côn Luân với Bạch Long giáo cùng các vị hào kiệt tới làm khán giả, thấy Độc Tý Phi Ma nói như thế ai nấy đều cả kinh biến sắc mặt, vội đứng cả dậy rút khí giới ra kêu loảng xoảng, làm xáo trộn cả đại sảnh. Và ồn ào không thể tưởng tượng được.

Nhất thời trong đại sảnh không khí rất gay gắt, riêng có Độc Tý Phi Ma là vẫn thản nhiên không hãi sợ gì hết, mà lại còn đắc chí ngừng đầu lên trời cười ha hả hoài.

Hình như Võ Lâm Tam Lão đã biết là bọn mình đã mắc hãm kế địch nên cùng vội chỉ tay vào mặt Độc Tý Phi Ma đồng thanh hỏi:

- Độc Tý Phi Ma, người đùa giỡn trò quỷ quái gì thế ?

- Lão phu mới sử dụng một kế nhỏ nhỏ đấy thôi.

Độc Tý Phi Ma trả lời một cách nhẹ nhõm như vậy rồi lại cười một cách quái dị tiếp.

Tam lão đã hoài nghi, không biết y có phải thực là Miêu Cương Độc Quái Độc Tý Phi Ma hay là Tử Vong thuyền chủ giả dạng nên cả ba lại đồng thanh hỏi tiếp:

- Người có phải là Độc Tý Phi Ma thực không ?
- Không những là Miêu Cương Độc Tý Phi Ma thực ta lại còn là ...
- Là cái gì nữa ?

Độc Tý Phi Ma ung dung đáp:

- Người trong nhóm Lục Hổ gần đây mới gia minh với Tử Vong thuyền !

Tam Lão nghe nói giật mình kinh hãi vội lui ngay về phía sau. Quần hùng cùng trở mắt lên nhìn, mãi cũng không ai nói được. Bạch Long giáo chủ biết sự thể này rất nghiêm trọng, liền nghiêng răng mím môi hỏi:

- Có thực Tử Vong thuyền chủ đã tới rồi đấy không ?

- Tử Vong thuyền chủ với tam mươi một Huyền binh, Huyền tướng của ông ta đã đều có mặt tại đây cả từ lâu rồi.

Bạch Long giáo chủ lại giật mình đến thót một cái, với giọng run run hỏi tiếp:

- Y ... ở ... đâu thế ?

Độc Tý Phi Ma chẳng nói chẳng rằng, từ từ dỡ đại hán áo trắng bị thương nằm ở cạnh đó dậy và khẽ cởi miếng vải cột ở trên đầu người đó ra, liền lộ ngay cái mũ da cá màu xanh ra liền.

Mọi người lại thấy đại hán áo trắng bỗng phát hai cánh tay một cái, áo bào trắng đã đứt ngay từng khúc một, bên trong liền lộ ngay bộ áo da cá có vẩy lông lánh ra, không ai ngờ đại hán mặc áo trắng bị thương rên rỉ luôn hôm kia lại chính là Tử Vong thuyền chủ, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp thiên hạ.

Y vừa đứng dậy đã bật ra một tràng cười rất lớn làm rung chuyển cả khách sảnh.

Quần hào, võ lâm Tam Lão, Bạch Long giáo chủ với các thủ hạ đứng quanh đó đều giật mình kinh hãi, suýt tý nữa thì không sao đứng vững được, ai nấy còn thất thanh la lớn nữa là khác. Thực là mở cửa đón giặc vào nhà. Bạch Long giáo chủ với mấy tên hương và đường chủ thấy vậy lại càng hổ thẹn và sợ hãi đến mặt mũi xám ngắt lại.

Đang lúc quần hùng chưa hoàn hồn xong, thì việc kỳ lạ khác lại xuất hiện.

Thì ra mọi người đang chăm chú nhìn vào Tử Vong thuyền chủ, không ngờ bên cạnh mình lại có những người mặc áo da cá đầu đội mũ da màu trắng, những người đó chính là Huyền binh Huyền tướng của Tử Vong thuyền. Quần hào đều hãi sợ đến mặt tái mét, đứng đờ người ra như tượng gỗ.

Phượng Sách đưa mắt nhìn sang bên cạnh, thấy Ngân Hạnh Phi Yến cũng đã cởi chiếc áo lụa trắng ra lúc nào mà không hay và trong người nàng cũng mặc áo da cá màu đen. Nàng ta đang nhìn mình tủm tủm cười.

Bạch Long giáo chủ hoảng hốt nhìn bốn chung quanh, đã thấy bọn Huyền binh Huyền tướng của Tử Vong thuyền đã đứng chặn hết các cửa ngõ và lối ra vào rồi.

Tử Vong thuyền chủ cười ha hả nói:

- Xưa nay bốn thuyền chủ chưa hề sai ước với ai cả, đêm hôm nay đã bắt sống Võ Lâm Tam lão và mời Bạch Long giáo chủ với bốn vị hương chủ, tám vị đường chủ cùng xuống Tử Vong thuyền hết.

Tam Lão tức giận đến run lẩy bẩy, họ không ngờ Tử Vong thuyền chủ lại có mưu kế thần quỷ khôn lường đến như thế này, không khác gì coi ba chúng mình như ba đứa con nít, mà tha hồ đùa giỡn ở trong tay vậy.

Tam lão đã định tâm thí mạng với Tử Vong thuyền chủ một phen, nên cả ba cùng đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi vận cả công lực lên hai cánh tay và cùng nhảy xô lại tấn công Tử Vong thuyền chủ tức thì.

Độc Tý Phi Ma thấy thế vội giơ tay ra ngăn cản, sầm nét mặt lại cất giọng nói rất kỳ quái mà khuyên bảo Tam Lão rằng:

- Ba lão quỷ này đừng có tốn hơi mất sức làm chi, biết điều thì ngoan ngoãn để yên cho chúng ta bắt trời có hơn không ? Ba người đã uống phải rượu pha thuốc Mê Hồn của ta rồi, thì còn công lực đâu mà cũng đòi đấu thí mạng như thế nữa.

Mọi người kinh hãi đến mặt thất sắc. Tử Vong thuyền chủ, Độc Tý Phi Ma đều đắc trí cười như điên như khùng. Hai người chưa nín tiếng cười thì Võ Lâm Tam Lão, Bạch Long giáo chủ đã lần lượt té lăn ra đất luôn.

Lúc này Phượng Sách mới vỡ lẽ, Ngũ Hồ cản lối đi ở trên đường, Độc Tý Phi Ma đã làm những trò gì đều là giả dối hết, Võ Lâm Tam Lão với thiên hạ quần hào đều bị mắc hãm mà không ai hay biết gì cả, mà chính mình cũng bị đùa giỡn nốt. Nhưng chàng lại nghĩ bụng:

“Cha ta Tử Vong thuyền chủ không những võ công mà cả về mưu trí cũng vô địch thiên hạ nốt ... ”

Nghĩ tới đó chàng cảm xúc vô cùng, ứa nước mắt ra gọi lên một tiếng “cha” rồi nhảy xô lại ôm chặt lấy Tử Vong thuyền chủ ...

- - - oOo - - -